



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 170/2021-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Tomášom Tauberom, advokátom, Stará cesta 3139/6, Spišská Nová Ves, proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 30/2020 a jeho uzneseniu z 22. decembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 12 ods. 4 a čl. 50 ods. 2 ústavy a porušenia svojich práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeného v záhlaví tohto uznesenia v napadnutom konaní a napadnutým uznesením. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 25 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd prikázal neodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia vyplýva nasledujúci stav veci:

Sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) z 19. júna 2020 vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

3. Uznesením okresného súdu č. k. 8 T 87/2020 z 15. decembra 2020 bol sťažovateľ prepustený z väzby na slobodu. Okresný súd prijal záruku dôveryhodnej osoby – otca sťažovateľa, prijal písomný sľub sťažovateľa a nariadil dohľad probačného a mediáčného úradníka.

4. Na základe sťažnosti prokurátora rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením tak, že zrušil uznesenie okresného súdu z 15. decembra 2020, ponechal sťažovateľa vo väzbe a nenahradil väzbu špecifikovanými miernejšími prostriedkami.

5. Krajský súd považoval za podstatný dôkaz zápisnicu o prehliadke motorového vozidla a predmety, ktoré pri tejto prehliadke boli nájdené. Sťažovateľ podľa vlastného vyjadrenia mal po zastavení políciou vyhodit' čierne puzdro na okuliare, ktoré obsahovalo tri kusy igelitových vreciek, v ktorých sa nachádzal kryštalický materiál s obsahom metamfetamínu s hmotnosťou 43,28 gramov s obsahom 80,3 % metamfetamínu, z ktorého bolo možné vyrobiť minimálne 869 bežných jednotlivých dávok. Vo vozidle boli nájdené ďalšie predmety – igelitové vrečko nájdené na zadnom sedadle v kabelke, ktoré obsahovalo 14,51 gramov kryštalického materiálu, v ktorom bol 80,3 % metamfetamín, z ktorého by bolo možné vyrobiť minimálne 291 bežných jednotlivých dávok drogy, plastové vrečko s tlakovým uzáverom zaistené na zadnom sedadle v kabelke, ktoré obsahovalo kryštalickú látku s hmotnosťou 10,15 gramov s priemerným obsahom 80,3 % metamfetamínu, z ktorého množstva bolo možné vyrobiť minimálne 204 bežných jednotlivých dávok drogy. Pri osobnej prehliadke sťažovateľa bolo nájdené plastové vrecúško, ktoré obsahovalo 0,31 mg sušiny rastliny konope s priemerným 7,4 % obsahom THC. V kufri motorového vozidla bola nájdená digitálna váha, krabica s magnetmi a 79 ks prázdnych plastových vreciek s tlakovým uzáverom, ktoré obsahovali stopové množstvo amfetamínu.

6. Krajský súd poukázal na závery znaleckého posudku znalkyne z odvetvia toxikológie, podľa ktorého v biologickom materiáli sťažovateľa bol zistený pozitívny nález THC, amfetamínu a metamfetamínu. Znalecký posudok znalkyne z odvetvia psychiatrie konštatuje, že sťažovateľ netrpí žiadnou duševnou chorobou ani poruchou, bol uňho zistený škodlivý konzum alkoholu a experimentálne užitie pervitínu a marihuany.

7. Krajský súd skonštatoval, že z doteraz zabezpečených dôkazov možno urobiť záver, že naďalej existujú skutočnosti nasvedčujúce tomu, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba, bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú tu dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal sťažovateľ. Poukázal tiež na vyjadrenie sťažovateľa, ktorý nepoprel držbu jednej dávky marihuany. Pokiaľ ide o puzdro od okuliarov, mal ho požičané od [REDACTED], avšak keď [REDACTED] videla políciu zastavujúcu ich vozidlo, dala toto puzdro sťažovateľovi do ruky s tým, aby ho odhodil, čo aj urobil, ale omamné a psychotropné látky v puzdre nepatrili jemu. K týmto námietkam krajský súd uviedol, že v tomto štádiu konania nemožno rozhodovať o vine, avšak z dosiaľ vykonaného dokazovania je dostatočne preukázané, že skutok bol spáchaný, má znaky trestného činu a existujú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal aj sťažovateľ.

8. Krajský súd zhodne s okresným súdom dospeli k právnomu záveru, že existujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu uvedenú v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Túto obavu videl v povahe stíhanej trestnej činnosti, kde sťažovateľ mal prechovávať veľké množstvo omamnej a psychotropnej látky za situácie, že bol už v minulosti opakovane trestne stíhaný.

9. Sťažovateľ bol podmienene odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III z 20. septembra 2018 za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ktorého sa dopustil tak, že 17. septembra 2018 v Bratislave viedol osobné motorové vozidlo, kde pri kontrole policajnou hliadkou vzniklo podozrenie, že tento je pod vplyvom omamnej a psychotropnej látky, pričom sa sťažovateľ odmietol podrobiť vyšetreniu na prítomnosť tejto látky. Sťažovateľ bol tiež odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona, keď 23. marca 2014 viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu.

10. V tejto situácii pri podozrení zo spáchania takého závažného trestného činu, keď sám sťažovateľ priznal, že cez víkendy užíva marihuanu, krajský súd dospel k záveru, že sťažovateľ mal prechovávať drogy, pričom od páchania trestnej činnosti ho neodradilo ani plynutie skúšobnej doby podmienenečného odsúdenia v inej trestnej veci a môže mu byť nariadený výkon trestu odňatia slobody.

11. Podľa krajského súdu za tejto situácie väzbu nebolo možné nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka ani písomným sľubom sťažovateľa, ani prevzatím záruky dôveryhodnej osoby – otca sťažovateľa. V rámci tohto záveru krajský súd opakovane poukázal na rozsah trestnej činnosti, keď sťažovateľ mal prechovávať 869 dávok pervitínu, 1 dávku marihuany, sťažovateľovi bola zistená prítomnosť THC, amfetamínu a metamfetamínu v biologickom materiáli, sťažovateľ tvrdil, že cez víkendy užíva marihuanu, v prípade uznania viny, mu hrozí pomerne vysoký trest odňatia slobody. Miernejšie prostriedky nepovažoval krajský súd za spôsobilé nahradiť väzbu sťažovateľa, keď tento mal páchať trestnú činnosť v skúšobnej dobe podmienenečného odsúdenia, keď sa mal vyhýbať trestnej činnosti a nemal páchať ani len priestupky.

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

13. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie za arbitrárne, pričom uvádza, že v jeho prípade sa dôvody väzby oproti predošlému rozhodovaniu evidentne oslabili, keď oproti predošlému stavu krajský súd vytkol sťažovateľovi spáchanie skutku v skúšobnej dobe a hrozbu vysokého trestu. Sťažovateľ namieta, že doteraz vykonané dokazovanie nenاسvedčuje tomu, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, spáchal. Zadovážené dôkazy považuje za nezákonné – úradné záznamy policajtov z operatívy boli spísané až po zadržaní všetkých spoluobvinených a vzájomne si odporujú. Neexistuje prepis anonymného telefonátu, na základe ktorého sa zahájila operatívna činnosť polície. V uvedenom čase bolo vylúčené, aby policajti vedeli jeho meno a priezvisko, keďže všetkým osobám, s ktorými bol v kontakte, sa predstavil prezývkou [REDACTED], čo potvrdili vo výsluchoch aj spoluobvinení. Všetky dôkazy nadväzujúce na tieto nezákonné dôkazy sú tiež nezákonné. Po vznesení obvinenia sťažovateľ nebol vypočutý.

14. Oslabenie dôvodov väzby je zrejmé z výsledkov znaleckého dokazovania, z ktorých vyplýva, že na čiernom puzdre od okuliarov, v ktorom sa nachádzali tri kusy plastových vreciek s obsahom kryštalického materiálu sa nenachádzali sťažovateľove daktyloskopické odtlačky, čo potvrdzuje

jeho verziu prípadu, podľa ktorej s uvedeným puzdrom nedisponoval, obvinená [REDAKOVANÉ] mu toto puzdro podhodila pred policajnou kontrolou.

15. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že jeho verziu podporuje aj výpoveď obvinenej [REDAKOVANÉ] ktorá potvrdila, že do bytu – v ktorom sa pri domovej prehliadke našli drogy – nepriniesol žiadne drogy, keďže nemal žiadnu príručnú batožinu, s [REDAKOVANÉ] neopustil obývaciu izbu, teda nemohol vnieť drogy na miesta, kde sa v byte tie drogy našli. Ďalšie jej vyjadrenia o tom, že sťažovateľ s [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] jej mali dať na viečku od zavaraniny hrudku pervitínu, považuje za nedôveryhodné a protirečivé. Vo vyjadreniach [REDAKOVANÉ] je množstvo časových nezrovnalostí, rozporov a nelogických konštatovaní. [REDAKOVANÉ] postupne dopĺňala svoju výpoveď, čo tiež pôsobí nedôveryhodne. Nie je napr. pravdou, že sa s [REDAKOVANÉ] pozná ešte z Bratislavy. Sťažovateľ tvrdí, že z dosiaľ vykonaného dokazovania je jednoznačné, že nemal v úmysle predávať alebo prechovávať drogy. Z výpovede [REDAKOVANÉ] tiež vyplýva, že [REDAKOVANÉ] chcela prítomnosť sťažovateľa a [REDAKOVANÉ], keďže chcela získať späť peniaze, ktoré jej niekto dlhoval. Je možné, že táto osoba z pomsty nahlásila sťažovateľa a spoluobvinených políci.

16. Sťažovateľ namieta vyjadrenie sudcu pre prípravné konanie, že v skúšobnej dobe od 20. septembra 2018 sa dopúšťal priestupkov a trestných činov. Takáto skutočnosť nebola dokazovaním preukázaná. Spochybňuje aj úradný záznam polície týkajúci sa prehliadky vozidla, podľa ktorého mal po vystúpení z vozidla prejsť do jeho zadnej časti, vybrať si z vrečka nohavíc neznámy predmet v podobe puzdra od okuliarov, tento predmet hodiť na zem a nohou ho kopnúť pod vozidlo. V tom čase mal na sebe úzke rifle (slim), ktoré mali také malé vrecká, že by sa mu do nich nevmetila ani polovica puzdra.

17. Sťažovateľ tvrdí, že dohľad probačného a mediačného úradníka spolu s kontrolou technickými prostriedkami a ďalšími zárukami a obmedzeniami (napr. náhodnými testami na prítomnosť drog) boli spôsobilé nahradiť väzbu, keďže tieto prostriedky v plnej miere eliminovali riziko pokračovania v trestnej činnosti. Tieto prostriedky boli spôsobilé zamedziť, aby sťažovateľ prechovával drogy, užíval ich, prípadne by ich odovzdával ďalším osobám. Tento záver platí podľa sťažovateľa aj v tom kontexte, že na neho nemožno hľadieť ako na bezúhonného. Zo znaleckého posudku skúmajúceho jeho duševný stav vyplýva, že nie je závislý od alkoholu, drog a že nie je potrebné protialkoholické alebo protitoxikomanické liečenie a jeho pobyt na slobode nie je pre spoločnosť nebezpečný.

18. Sťažovateľ namieta aj nedostatky obžaloby, ktorá podľa neho neobsahuje zákonné náležitosti. V popise skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, absentujú všetky znaky trestného činu – objektívna stránka a taktiež subjektívna stránka nie je naplnená, keďže doterajším vyšetrením nebol preukázaný jeho úmysel prechovávať drogy. Nemožno nijako ustáliť, akým spôsobom a od koho zadovážil drogy. Výpovede spoluobvinených sú sumarizované nepresne, tendenčne, pričom vyšetrovateľ ich vyjadrenia interpretuje nesprávne. Podľa sťažovateľa prokurátor mal vec vrátiť na ďalšie vyšetrenie, a nie podať obžalobu. Podľa sťažovateľa trestné stíhanie proti nemu nie je dôvodné, čo následne vylučuje aj dôvodnosť väzby a väzobného stíhania.

19. Sťažovateľ argumentuje, že z dôvodu svojho postoja – keď sa odmietol priznať ku skutku – pociťuje ujmu na svojich právach. Obžalovaná [REDAKOVANÉ] sa ku skutku priznala a bola prepustená na slobodu.

20. Sťažovateľ namieta pasívny postoj vyšetrovateľa pri zabezpečovaní dôkazov, resp. vo vzťahu k dôkazným návrhom jeho obhajcu. Vyšetrovateľ nevykonával dôkazy, ktoré navrhoval vykonať, a napokon bez riadneho odôvodnenia odmietol ďalšie návrhy obhajcu na doplnenie dokazovania.

21. Sťažovateľ namieta prietahy v konaní, keď krajský súd nedokázal doručiť rovnopisy napadnutého uznesenia bez meškania jemu a jeho obhajcovi. Krajský súd rozhodol „*formálne v zákonnej lehote, tým som bol výrazne poškodený na svojich právach, pretože som sa nemohol skôr brániť voči takémuto uzneseniu, dokiaľ mi nebolo doručené a preto som toho názoru, že moja väzba je nezákonná.*“. Sťažovateľ argumentuje, že jeho žiadosť o prepustenie z väzby bola odoslaná 30. novembra 2020, okresný súd o nej rozhodol 15. decembra 2020, krajský súd rozhodol 22. decembra 2020, avšak napadnuté uznesenie bolo doručené jeho obhajcovi až 4. februára 2021. Takéto prietahy považuje sťažovateľ za neakceptovateľné, pričom ústavný súd takéto prietahy bežne vytýka vo svojich nálezočoch. Túto skutočnosť považuje sťažovateľ za ďalší právne neakceptovateľný zásah do svojich základných práv a slobôd.

22. Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie je arbitrárne, pretože neobsahuje žiadne relevantné a konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali ďalšie trvanie väzby, a skutočnosti uvedené v napadnutom uznesení sú nedôvodné, nepodložené a nepreskúmateľné. Väzba v jeho prípade je neproporčným zásahom do jeho osobnej slobody, keďže nie je nevyhnutná a primeraná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

23. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru), práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy), porušenie práva na právnu pomoc v konaní (čl. 47 ods. 2 ústavy), porušenie princípu prezumpcie neviny (čl. 50 ods. 2 ústavy) a porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

24. Sťažovateľ namieta, že nie sú a ani nikdy neboli dané zákonné dôvody na väzbu, krajský súd svoje právne závery riadne neodôvodnil. Sťažovateľ argumentuje, že vykonané dokazovanie preukazuje oslabené dôvody väzby. Krajský súd podľa sťažovateľa nedostatočne odôvodnil možnosť nahradenia väzby miernejšími prostriedkami.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušeniu čl. 50 ods. 2 ústavy a k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

25. Pokiaľ ide o námietku porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 50 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva a tiež na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07), podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Vychádzajúc z uvedeného, označené články ústavy a dohovoru sa na väzobné konanie nevzťahujú, pričom sú jednotlivé procesné záruky z označených článkov vyplývajúce inkorporované priamo do

špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na režim rozhodovania o väzbe.

26. Ústavný súd takto konštatuje nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením krajského súdu a označenými článkami ústavy a dohovoru z dôvodu ich neaplikovateľnosti v predmetnej veci. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2, 3 a 5 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru a k porušeniu čl. 12 ods. 4 ústavy:

27. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

28. Z judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05) vyplýva, že v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených ustanoveniach ústavy sú obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (III. ÚS 227/03, III. ÚS 34/07, IV. ÚS 181/07, IV. ÚS 333/08, III. ÚS 54/2017, IV. ÚS 263/2018). Na konanie, ktorého predmetom je súdne preskúmanie zákonnosti väzby a existencie všetkých jej podmienok, je aplikovateľný čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavnosť postupu a rozhodnutia súdu v takomto type konania (vrátane ústavnosti dôvodov, na ktorých bolo založené rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby) skúma však ústavný súd aj z hľadiska garancií vyplývajúcich z čl. 5 ods. 3 dohovoru (I. ÚS 100/04, III. ÚS 220/04, IV. ÚS 181/07).

29. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

30. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup či správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu

o ponechaní sťažovateľa vo väzbe. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne prispôsobený na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03). Právomocou ústavného súdu je preskúmať zlučiteľnosť konkrétneho rozhodnutia väzobného súdu, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody (v tomto prípade ponechaný vo väzbe, pozn.), s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

31. Vychádzajúc z napadnutého uznesenia krajského súdu a skutočností v ňom uvedených, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje právne závery primeraným spôsobom odôvodnil, tieto právne závery sú logické, konzistentné a ústavný súd ich nepovažuje za arbitrárne.

32. Krajský súd primárne poukázal na zápisnicu o prehliadke motorového vozidla, v ktorom sa našlo značné množstvo drog – v súhrne postačujúce na približne 1364 bežných jednotlivých dávok. Z vlastného vyjadrenia sťažovateľa vyplýva, že tento zahodil čierne puzdro na okuliare, ktoré obsahovalo súhrne 43,28 gramov kryštalického materiálu, z ktorého bolo možné vyrobiť minimálne 869 bežných jednotlivých dávok. Sťažovateľ prechovával aj 1 dávku marihuany. Primárne z týchto skutočností dospel k záveru, že sú naplnené materiálne podmienky väzby. K obrane sťažovateľa, že puzdro na okuliare mu tesne pred zastavením motorového vozidla policajtní hodila obvinená [REDAKOVANÉ], krajský súd uviedol, že v tomto štádiu trestného konania nemožno rozhodovať o vine.

33. V neprospech sťažovateľa nepochybne vyznieva, že podľa znaleckého posudku z odboru súdneho lekárstva, odvetvia toxikológie bol v jeho biologickom materiáli zistený pozitívny nález THC, amfetamínu a metamfetamínu. Zo znaleckého posudku znalkyne z odvetvia psychiatrie bol u sťažovateľa zistený škodlivý konzum alkoholu a experimentálne užitie pervitínu a marihuany.

34. Krajský súd považoval za významnú aj trestnú minulosť sťažovateľa, ktorý bol dvakrát odsúdený za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 2 Trestného zákona a podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona. Aktuálne stíhanej trestnej činnosti sa sťažovateľ mal dopustiť v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III z 20. septembra 2018. V prípade uznania viny mu hrozí pomerne vysoký trest odňatia slobody.

35. Z uvedených dôvodov krajský súd dospel aj k záveru, že väzbu u sťažovateľa nemožno nahradiť miernejšími prostriedkami.

36. Ústavný súd konštatuje, že uvedené skutočnosti predstavujú ústavne akceptovateľný základ pre výrok napadnutého uznesenia o zrušení uznesenia okresného súdu a zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a pre výroky o nenahradení väzby miernejšími prostriedkami.

37. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol také argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybníť ústavnú udržateľnosť právnych záverov v napadnutom uznesení. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa uvedené v ústavnej sťažnosti, možno konštatovať, že zo súboru doteraz zistených rozhodujúcich skutkových okolností sťažovateľ vyberá tie skutočnosti, ktoré sú v jeho prospech. Sťažovateľ napr. poukazuje na tvrdenia obvinenej [REDAKOVANÉ], ktoré sú v jeho prospech, ale tvrdenia tejto obvinenej, ktoré mu priťažujú, označuje za rozporné, nelogické s množstvom časových nezrovnalostí

a v týchto bodoch jej výpoveď považuje za ovplyvnenú obvinenou [REDACTED]. Takýto postup je pochopiteľný, z pohľadu sťažovateľa logický a prípustný, ide o formu realizácie jeho práva na obhajobu v tomto štádiu trestného konania. Je však nevyhnutné dodať, že úlohou všeobecných súdov – rozhodujúcich aj o väzbe – je posúdiť všetky relevantné okolnosti veci, teda aj tie, ktoré svedčia v prospech obvineného a aj v jeho neprospech. Po preskúmaní predmetnej veci ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd túto povinnosť realizoval v ústavne akceptovateľnej kvalite. V tomto štádiu trestného konania pritom nie je úlohou väzobného súdu preukazovať vinu, vykonať podrobné dokazovanie a konfrontáciu výpovedí s cieľom odstrániť rozpory v tvrdeniach spoluobvinených.

38. Ústavný súd neskúmal námietky týkajúce sa obsahu úradných záznamov, obsahu obžaloby, dôkazných návrhov sťažovateľa, resp. jeho obhajcu. Tieto skutočnosti v štádiu po podaní obžaloby je povinný skúmať a hodnotiť súd rozhodujúci vo veci samej – o vine sťažovateľa a spoluobvinených.

39. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuviedol skutočnosti, ktoré by indikovali porušenie práva na právnu pomoc v konaní (práva na obhajobu) podľa čl. 47 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, prípadne konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu. Skutočnosti, ktoré majú konštituovať porušenie práva na právnu pomoc (práva na obhajobu) môže sťažovateľ uplatniť aj v konaní vo veci samej, resp. v prípustných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch.

40. Medzi namietaným porušením čl. 17 ods. 3 ústavy a napadnutým uznesením nemôže byť relevantná príčinná súvislosť. Predmetný článok ústavy upravuje zadržanie obvineného, resp. podozrivého, pričom napadnuté uznesenie je rozhodnutím o väzbe sťažovateľa.

41. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 4 ústavy napadnutým uznesením je potrebné uviesť, že označený článok ústavy neupravuje základné právo a slobodu, ktorých ochrany by bolo možné domáhať sa samostatne v konaní podľa čl. 127 ústavy.

42. Ústavný súd v tomto kontexte podotýka, že ústava nepredpokladá prieskum ústavných princípov a zásad podľa tých článkov ústavy v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody, a preto nie sú priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

43. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

44. Sťažovateľ v tejto časti ústavnej sťažnosti namieta rýchlosť rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Poukazuje na to, že jeho žiadosť o prepustenie z väzby bola odoslaná 30. novembra 2020, pričom okresný súd o nej rozhodol 15. decembra 2020 a krajský súd 22. decembra 2020. Toto uznesenie malo byť doručené obhajcovi sťažovateľa 4. februára 2021.

45. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky aj na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu. Ústavný súd už v súvislosti

so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, III. ÚS 636/2017, II. ÚS 127/2020).

46. Vychádzajúc z údajov uvedených v ústavnej sťažnosti, ústavný súd poukazuje na to, že okresný súd rozhodol na pätnásť deň od odoslania žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, krajský súd rozhodol na siedmy deň od vyhlásenia rozhodnutia okresného súdu. Tieto časové rámce považuje ústavný súd za primerané a ústavne akceptovateľné.

47. Možno pripustiť, že doba doručenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré malo byť obhajcovi sťažovateľa doručené 4. februára 2021, je neštandardná.

48. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej zdôrazňuje materiálny prístup k námietkam o porušení zákona v trestnom konaní. Nie každé porušenie zákona v trestnom konaní má takú povahu, prípadne intenzitu, že má za následok porušenie práv zakotvených v ústave, resp. dohovore (porovnaj napr. I. ÚS 245/2019).

49. V predmetnom prípade sťažovateľ namieta doručenie napadnutého uznesenia krajského súdu (sťažnostného súdu), ktorého uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom jeho vyhlásenia (§ 184 ods. 1 Trestného poriadku). Proti tomuto uzneseniu nebol prípustný žiaden riadny opravný prostriedok. Sťažovateľ mal stále možnosť v príslušnej lehote podať ďalšiu žiadosť o prepustenie na slobodu (§ 79 ods. 3 Trestného poriadku). Z uvedeného hľadiska sťažovateľ neuviedol takú argumentáciu, ktorá by preukazovala reálny materiálny zásah do jeho právneho postavenia v dôsledku neskoršieho doručenia napadnutého uznesenia krajského súdu ako sťažnostného súdu.

50. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2021

Libor DUEA
predseda senátu